

també de la casa d'acollida temporal, conegut com l'alberg, ubicat al barri del Remei de Vic

“Si no fos per Càritas estaria dormint en un banc o al carrer”

Abdellatif Aloni té 50 anys i és usuari de gran part dels serveis de l'entitat

Vic

R.E. Fa només sis anys, Abdellatif Aloni, de 50 anys, tenia una feina estable en el sector de la construcció “i vivia bé i tranquil”. No té família a Vic, on viu des de fa 15 anys. Però la crisi econòmica va arribar i va causar estralls sobretot en el sector on ell treballava. La vida li va fer un gir inesperat i, per què no dir-ho, cruel. Es va quedar sense feina i les dificultats econòmiques van arribar fins a convertir-se en penúries. Va ser en aquest moment quan va decidir demanar ajuda a Càritas: “Estic molt agraït, perquè si no fos per ells estaria dormint en un banc o al carrer des de fa temps”, assegura emocionat.

Aloni explica que va haver de deixar de pagar el lloguer del pis on vivia “perquè no tenia diners” i el pas següent ja va ser el desnonament. Va anar

a picar la porta de Càritas i allà el van acollir. Actualment encara dorm a la casa d'acollida temporal, l'alberg que hi ha al barri del Remei, juntament amb altres persones. També es pot alimentar gràcies al menjador social i passar el temps al Racó d'Acollida, on pot rentar la roba, dutxar-se i passar el

temps amb altres usuaris. Però també l'ajuden a una altra cosa importantíssima: a buscar feina i a formar-se “amb cursos que em van molt bé”, diu. Aloni només té paraules d'agraïment i és conscient que la seva vida si no hagués topat amb Càritas “seria molt diferent”.

Al Racó d'Acollida on Aloni passa les tardes hi ha Manel Salmerón, voluntari responsable. Explica que allà els atenen “donant-los roba, berenar, una dutxa o senzillament escoltant-los o bé parlar-hi”. Salmerón explica que un 60% dels usuaris d'aquest espai són magribins “però també hi vénen joves autòctons que tenen problemes de recursos o familiars i de convivència”. Salmerón hi està bolcat. Només un detall: els dijous que són festius hi va igualment perquè divendres i el cap de setmana no hi ha servei i “després els usuaris no es podrien dutxar durant massa dies”.

Un menjador social amb 149 usuaris

Vic Abdellatif Aloni també menja gràcies al menjador social, que comparteix espai amb el Racó d'Acollida. El 2015 va tenir 149 usuaris i va servir 7.431 menús i 9.249 bosses amb el sopar. Hi treballen 30 voluntaris i s'ofereix un plat calent al migdia i una bossa amb aliments per emportar per tal de cobrir el sopar. L'objectiu és cobrir la necessitat bàsica de l'alimentació, i els usuaris normalment se'n beneficien tres mesos.

PODER MENJAR

Quan menjar es converteix en luxe

La població autòctona que és usuària del banc d'aliments augmenta

Vic

R.E. No poder-se alimentar correctament és un altre dels principals problemes a què s'enfronten les persones amb dificultats econòmiques. Des que va esclatar la crisi econòmica la donació d'aliments ha estat l'aspecte més visible de la solidaritat de la gent. Pràcticament tots els municipis tenen un rebost o banc d'aliments on atenen les famílies necessitades. En el cas de Càritas en gestiona dos: per una banda hi ha el banc d'aliments, en què l'entitat està associada amb la Creu Roja i l'Ajuntament de Vic, i l'altre és el Rebost de Minves, al Seminari, que es nodreix dels aliments que els supermercats no volen, per un motiu o altre. La realitat és que cada any es reparteixen tones de menjar i, segons explica Joaquim Vivas, voluntari del banc d'aliments, cada vegada hi ha més usuaris autòctons, “i ja representen el 30%”. Vivas diu que el que li sap més greu “es veure matrimonis joves necessitats”.

Per poder ser usuari del banc d'aliments primer s'ha de passar una entrevista amb tècnics de serveis socials, i després es classifiquen per tipus de famílies, ja que com

Joaquim Vivas:
“El que em sap més greu és veure matrimonis joves necessitats”

Agustí Prat: “Sóc feliç perquè em puc llevar cada dia sabent que podré donar aliment”

més membres més quilos d'aliments necessiten. Vivas diu que al mes es reparteixen 35 tones d'aliments i s'atén una mitjana de 176 famílies cada dia que obren (dimarts i dijous) i posa un exemple: “Cada mes repartim 50 tones de patates i 8.000 litres de llet”.

Càritas gestiona també el Rebost de Minves, ubicat al Seminari. Hi treballen vuit voluntaris gestionats per Agustí Prat. Ell n'anomena “el gros mercat” perquè d'aquí se'n nodreixen entitats i serveis com el menjador solidari, entitats religioses, centres de menors i de rehabilitació o residències. En aquest rebost hi va a parar tot el que no volen els supermercats –per diversos motius– però que és menjar en bon estat. “A vegades ens ho donen perquè està mal etiquetat, sense tenir res més”, explica Prat. Actualment compten amb 24 proveïdors fixos i molts d'altres d'espòradics. Prat reconeix que realment “s'arriba a llençar molt menjar” i ensenya ràpidament un cartell que tenen penjat a la paret on s'hi pot llegir “consum preferent no és el mateix que caducitat”. Entreguen una mitjana de 300 quilos de menjar al dia i el 2015 van recollir 140 tones d'aliments i en van distribuir 116. Prat assegura que “sóc feliç perquè em puc llevar cada dia sabent que podré donar aliment”.

“No sé com ho fariem per poder menjar”

Vic Rusu Enis Angel té 26 anys i és romanès. Fa sis mesos va arribar a Vic amb la seva mare i no tenen feina. El boca-orella va fer que s'assabentés que existia el banc d'aliments “i sortí en tenim, perquè no sé com ho fariem per poder menjar”, explica. Tant ell com la seva mare surten cada dia al carrer per buscar feina, però de moment sense èxit. Rusu Enis és coreògraf de balls, però diu que busca feina “del que sigui”.